

До дѣто тука ся кроеше планъ за освобожденіе-то на откраднаты-тѣ, старецъ-тъ прати да намѣрятъ Василя и Петра, кои той часъ дохвтасахъ.

— Нека хвлезжтъ вжтрѣ, каза старецъ-тъ.

Петръ и Василь хвлезохъ, като ся поклонихъ и оттеглихъ на стърнъ. Василь вжлпи очи си въ Желя и Никола, като да искаше да открие по лице-то имъ що сж тѣ за хора.

— Юнаци! каза единъ отъ съгражданы-тѣ, ето ви двама мжжи, другари, кои ся наѣмжтъ да отгървжтъ момиче-то и булкж-тж.

— Харно, отрече Василь, нѣ можемъ ли ся увѣри и надѣя на тѣхъ.

— Ные гы знаемъ кои сж и що сж тѣ; за това бждете увѣрени на насъ. Освѣнъ то, вые ще стоите тука....

— Какъ безъ насъ? извика грозно Петръ.

— На туй тѣ си имжтъ причинъ, юначе, за това по добрѣ ще сторите да останете тука.

— Не, то не може да бжде, потвърди Василь.

— Кога е тжй ные ся оставями, отговори Никола и стана.

— Василе и Петре! рече единъ отъ гражданы-тѣ, като ся исправи, — стойте вые долу, съ выкане работа не става, за това нека иджтъ тія двама-та, кои ся хвлизали по въ страшны работы; тогава ако не можжтъ....

Петръ ся никакъ не съгласяваше, той не мо-